

## ĐÃ BẮT ĐẦU PHỤC-HƯNG

CÁC đấng tiên-tri của Chúa ngày xưa đã nhiều lần dự-ngôn về sự dân Y-so-ra-ên, là những người đã bị tán-lạc ở khắp cả thế-gian, sẽ trở lại ở trong đất mà chính mình Chúa đã hứa ban cho họ làm cơ-nghiệp đời đời (Xin xem Ê-sai 4: 1-6; 14: 1; 51: 3; Xa 1: 17, v. v.). Một ngày kia, Chúa Jêsus cũng đã dạy các môn-đồ Ngài: «Hãy nghe lời ví-dụ về cây vả, vừa lúc nhánh non, là mới đâm, thì các người biết mùa hạ gần tới» (Ma 24: 32).

Chúng ta là người đang sống ở thế-kỷ thứ hai mươi này, khá lấy làm hân-hạnh vì được xem-thấy cái khởi-dầu của sự ứng-nghiệm những lời hứa ấy. Vì «cây vả» chỉ bóng về dân Y-so-ra-ên, nên từ lâu các nhà giải-nghĩa Kinh-Thánh đã hiệp-ý quả-quyết rằng khi Đức Chúa Jêsus gần tái-làm thì dân Y-so-ra-ên sẽ trở lại xứ thánh (Palestine) càng đông-dúc (Ma 24: 33).

Vậy thì, các con-cái Chúa đã lớn tiếng ngợi-khen danh Ngài khi nghe thấy nước Y-so-ra-ên (Israël) được độc-lập vào ngày 14 tháng 5 năm 1948. Mười sáu nước đã công-nhận sự độc-lập của nước mới này. Vị Quốc-trưởng của nước Y-so-ra-ên là ông Chaim Weizmann, vốn người có danh tiếng lớn ở nước Hồng-mao và Thủ-tướng là ông Ben Gurion. Các nghị-viên của quốc-hội ấy đã được bầu-cử ngày 25 tháng giêng năm 1949. Năm nay (1951) là năm thứ 5711 theo niên-lịch của dân Do-thái.

Trước cuộc chiến-tranh thứ hai chưa phát-khởi thì số dân Do-thái ở

trong cả thế-gian là 18.000.000 người. Đang cuộc chiến-tranh ấy thì Quốc-trưởng nước Đức, là ông Hitler và bọn đồng-lõa đã tàn-sát tất cả là 6.000.000 người. Vậy thì, chỉ còn lại 12.000.000 người, mà 5.000.000 người trong số ấy trú-ngụ tại nước Mỹ. Riêng tại thành-phố New-York có đến 2.500.000 người Do-thái.

Cách ba mươi năm về trước không được 50.000 người Do-thái ở xứ thánh. Đến tháng 6 năm 1950 dân số nước Y-so-ra-ên đã có 1.245.000 người. Mỗi ngày có trên 1.000 người bị tán-lạc ở từ năm mươi xứ trở về quê-hương thánh của họ. Chánh-phủ xứ này đã ra lệnh cho phép bắt-cứ người Do-thái nào, đã vào quốc-tịch nào mặc dầu, cũng đều được trở về xứ thánh.

Theo bản luật-pháp mới của nước Y-so-ra-ên thì dân Do-thái lại buộc phải làm phép cắt-bì cho các con trai họ và không được phép cưới vợ ngoại-bang. Trải qua mười chín thế-kỷ các dân tộc ở xứ này đã dùng tiền-bạc ngoại-quốc, song bây giờ họ phải dùng các thứ tiền như đời Cựu-ước vậy (siếc-lor, ghê-ra, v. v.; Xuất 30: 13 v. v.).

Vì chịu ảnh-hưởng của các nước văn-minh nên sự tín-ngưỡng ở xứ này cũng được tự-do. Trong số những người Do-thái trở về cũng có một số nhỏ (48.000 người) là tín-đồ Đấng Christ. Dầu không ai dám ngăn-cấm họ tin-cậy Chúa, song thỉnh-thoảng cũng có tín-đồ phải vì danh Chúa mà chịu sự bắt-bớ y như trong Hội-Thánh ban đầu.

Sự thù-nghịch giữa Y-sác và Ích-ra-ên ngày xưa đến nay vẫn còn. Dân A-rập quả-quyết vì tổ-phụ họ là Ích-ma-ên vốn con trưởng của Áp-ra-ham do nàng A-ga sanh ra, nên cả xứ Ích-ma-ên là cơ-nghiệp của họ. Nhưng tại lại, dân Do-thái nhận mình là con trưởng của Áp-ra-ham, bởi Y-sác là con trai đầu lòng do Sa-ra là vợ Ích-ma-ên của Áp-ra-ham sanh ra và Ích-ma-ên cũng là con trai sanh theo lời hứa của Chúa, nên quyết-định không nhường đất thánh cho kẻ thù-nghịch là dân A-rập.

Liên-hiệp-quốc đã đứng vai trọng-trách mà chia xứ Palestine ra làm hai: một là xứ Y-sơ-ra-ên và hai là Royaume du Jourdain (dân A-rập).

Dân Do-thái kể thành Jérusalem là kinh-đô của họ, nhưng vì Hồi-giáo có nhiều di-tích thánh ở thành-phố ấy nên dân A-rập muốn giữ riêng cho họ. Giáo-hoàng Hồi-dân và Nga-quốc đều tỏ ý-kiến là thà lập thành-phố thánh làm thành-phố quốc-tế, đặt dưới quyền của Liên-hiệp-quốc là hơn. Song dân Do-thái quyết-định không hề chịu sự xấu-hổ đến thế. Kinh-đô tạm-thời của xứ Y-sơ-ra-ên bây giờ là Tel-Aviv. Xin chúng ta là con-cái Chúa hãy vâng theo lời Kinh-Thánh đã bảo chúng ta rằng: «Hãy cầu hòa-bình cho Giê-ru-sa-lem; phàm kẻ nào yêu-mến người sẽ được thối-thạnh» (Thi-thiên 122: 6).